

Oponentský posudek na rigorosní práci Mgr. Ondřeje Kličky
Právo stavby

1. Právo stavby představuje institut, který je dnes platnému právu neznámý, ačkoliv jeho užitečnost je dlouhodobě potvrzena pozitivními zkušenostmi předchozími či zkušenostmi právních úprav řady evropských států. Jeho význam je umocněn zcela praktickými a užitečnými důsledky; umožňuje totiž využít pozemek jiného vlastníka pro účely stavební. Nezanedbatelný důsledkem je i efekt ekonomický, jak správně rigorosant ve vhodných souvislostech upozorňuje.

2. Předložená rigorosní práce je hodnotnou srovnávací analýzou institutu práva stavby ve starším českém občanském právu i v úpravě recentní.

Práce neopomíjí stěžejní základy tohoto institutu, ať již jde o jeho historický vznik, funkci, vznik, obsah i zánik. Rigorosní práce je jako celek po obsahové stránce vyvážená a má velmi dobrou úroveň. Rigorosant na základě poznatků čerpaných ze zákonných textů, z poměrně rozsáhlé literatury dokládá, v čem spatřuješ hlavní znaky jednotlivých pilířů práva stavby včetně jejich předností, výhod a nevýhod. Ve všech těchto směrech rigorosant prokazuje solidní připravenost, výbornou znalost právní úpravy, jakož i spolehlivý přehled odborných pramenů.

3. Z jednotlivých částí práce považují za přínosné výklady o historických souvislostech práva stavby včetně výkladů o děleném vlastnictví. Velmi solidní znalosti projevil rigorosant i při rozboru jednotlivých prvků práva stavby, které důsledně zkoumá v souvislosti s rozбором všech doposud platných právních úprav práva stavby, zejména při objasňování takových základních pojmů jako je pojem práva stavby, vznik práva stavby, jeho obsah a zánik.

4. Jde o práci přemýšlivou, které svědčí o schopnostech rigorosanta samostatně analyzovat občanskoprávní problematiku uvažovaného věcného práva, I když autor důsledně při svém výkladu postupuje sine ira et studio, přece jen sympatie k právním úpravám práva stavby datovaných rokem 1912 a 1947 jsou nepřehlédnutelné; oproti tomu hodnocení legislativního stavu po roce 1950 vyznívá příkřeji. Výslovné opuštění zásady superficies solo cedit a její postupné rozmělnění formou nových právních institutů, z nichž autor zmiňuje zejména právo osobního užívání pozemků, jen dokresluje strohost zásahů zákonodárce do systému věcných práv. Ani transformaci práva osobního užívání na právo vlastnické (§ 872 občanského zákoníku) nepovažuje autor za promyšlené a plně odůvodněné.

5. Zvolená systematika práce je přehledná, rovněž formální stránka práce plně vyhovuje.

Autor prokázal zpracovat zvolené téma na požadované úrovni, a proto oponovanou práci doporučuji k obhajobě.

V průběhu ústní obhajoby doporučuji provést podrobnější srovnání práva osobního užívání (případně nájemního práva) s právem stavby upraveným v návrhu nového občanského zákoníku.

V Praze dne 13.4.2009

Prof. JUDr. Jan Dvořák, CSc.